Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25095/2023
01.10.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Маје Чогурић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Вучковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Светлана Амиџић Нађ, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2814/22 од 08.02.2023. године, у седници већа одржаној 01.10.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2814/22 од 08.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2814/22 од 08.02.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1892/19 од 08.07.2022. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиље у непресуђеном делу тужбеног захтева делимично је усвојен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати износ од 30.170,52 динара на име изгубљене добити са законском затезном каматом почев од 05.01.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати износ од 35.216,28 динара по основу накнаде штете на име плаћеног закупа у периоду од 10.10.2014. године до 19.09.2019. године са законском затезном каматом почев од 22.05.2015. године до исплате. Ставом четвртим изреке, тужбени захтев тужиље у непресуђеном делу тужбеног захтева који се односи на потраживање по основу накнаде за коришћење туђе ствари којим тужиља тражи да јој тужени исплати новчани износ од 128.000,00 динара, тужбени захтев по основу накнаде штете на име плаћеног закупа у периоду од 10.10.2014. године до 19.09.2019. године преко досуђеног, а до тражених 273.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 22.05.2015. године до исплате, као и у делу потраживане законске затезне камате која би се обрачунавала на износ од 30.170,52 динара за период од 22.05.2015. године до 05.01.2017. године, одбијен је. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи

накнади трошкове парничног поступка у износу од 237.600,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2814/22 од 08.02.2023. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је одбијена, жалба туженог делимично усвојена, делимично одбијена, а првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка, док је у преосталом побијаном делу, првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је дала одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у виду изгубљене добити услед немогућности коришћења сувласничког дела баште, јер је након што је тужиља напустила заједничко домаћинство тужени склонио кључеве од капије, као и штета у висини плаћене закупнине за коришћење друге некретнине. О овом праву тужиље и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 22.05.2015. године, а вредност побијаног дела предмета спора је 65.386, 80 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд утврдио да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен јер наведени трошкови нису били потребни за одлучивање у поступку по ревизији.

Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић